

A2

kód stanoviště: **KORBA**

Už druhý týden si Walton a já klestíme cestu pralesem. Takhle denně ujdeme stěží deset kilometrů. Jedlé rostliny tu prakticky nejsou, samý ocún, orlíček a podobné jedovaté sajrajty. A pak spousta kytek, které nikdo z nás nedokáže poznat dobře. Z encyklopedických znalostí jsem vždycky pohořel.

Večer jsme našli místo k utáboření. Příjemný kout chráněný vysokými stromy, odkud nebylo daleko pro vodu. Benzínovým zapalovačem jsme naštěstí dokázali zapálit i vlhké dřevo. Než se setmělo, šel jsem se projít a studovat místní květenu. Začalo se již šerit, když mě spatřili. Domorodci, pomalovaní od hlavy až k patě červenou hlinkou. Najednou jich bylo všude jako much.

„Co tu pohledáváš, červe nechutný?!“ zaduněl hlas starého náčelníka.

Neměli jsme u sebe žádné zbraně, ba ani nůž. Místo něho jsme používali jen starý rezavý srp. Energicky jsem se jím rozmáchl, ale moc jsem je tím nezastrašil. Walton však dostal nápad. Měl v batohu potápěčskou hoříčkovou světlici. Přiložil ji k ohni a její intenzivně zářící světlo udělalo na ty divochy překvapivý dojem.

„Necháte nás projít?“ zeptal se a snažil se, aby jeho hlas zněl velitelsky.

„Jsi-li přítel, znáš posvátné slovo.“ odpověděl náčelník tvrdě.

Walton se obrátil na mě: „Co to má znamenat? Tímhle je moc dlouho nezadržím, světlice hoří jen čtvrt hodiny!“

„Hele, pamatuješ si přece, že zdejší domorodci mají posvátná hesla, kterými se prokazují. Jedno z nich nám ještě na brífingu před odletem říkali.“

„?????“

„Dívej se, buď ho řeknem a pak nás třeba nechaj na pokoji, nebo budeme mlčet a pak jsme v řiti. Zkusil bych ho. Jsi pro?“

„Si nechutně drzej, ale asi jiná možnost nebude.“

A tak jsme jim ho řekli.